

פתח דבר

לא רציתי להיות.

רציתי לחדול.

לרדת לתהום הנשייה ולשכוח.

לא רציתי לזכור יותר ולא רציתי ששמי ייזכר.

שלוש מילים מתנגנות בראשי ללא הרף, בקול נלחש... שבור.

שלוש מילים שהן קסם... הבטחה.

אני אוהב אותך.

נדר.

אני אוהבת אותך.

שבועה.

והאהבה שלי...

האהבה שלי היא...

נדר שהופר.

“רוצה לרקוד?”

“לא, תודה.” עניתי בנימוס ולקחתי צעד לאחור. הרחק מענני האלכוהול שנפלטו מפיו של הבחור שעמד קרוב מדי אליי. הסתכלתי על גרם המדרגות בתקווה לראות את ג'ולס ואת מריו, החבר העכשווי שלה, יורדים סוף סוף מאיפה שזה לא יהיה שהם נעלמו אליו לפני יותר מחצי שעה. הם כמובן לא היו שם. המסיבה הזו, מסיבת יום ההולדת של אחד מבני משפחתו הרבים מספור של מריו, הפכה פרועה יותר ויותר ככל שמפלס האלכוהול בדמם של החוגגים עלה. אנשים בשלבים שונים של שכרות רקדו לצלילי מוזיקה מחרישת אוזניים. בחורה בחזה חשוף רקדה על שולחן והקהל המשולהב שלה, עודד אותה בצעקות להוריד גם את המכנסיים.

הריאות והגרון שלי צרבו. אף שכל החלונות בקומה הראשונה של הוילה הענקית היו פתוחים, החדר היה אפוף בעשן ומחניק. רובו בגלל העשן הצבעוני שהדיגיי שחרר לחלל האוויר מדי פעם, ולא מעט בגלל הג'וינטיס שרוב האנשים החזיקו בידם. המסיבה יצאה לי כבר מכל החורים. רציתי הביתה. הבחור לא ויתר. “נו בואי, אל תהיי כזאת, זה יום ההולדת שלי היום.” הוא סגר את אצבעותיו על זרועי וניסה למשוך אותי אחריו.

“אמרתי לא!” משכתי את זרועי מאחיזת הצבת של אצבעותיו והעפתי מבט מלא גועל על ליאו, בן הזוג שלי לאותו הערב. הוא היה זרוק על כסא לידי ונחר בפה פעור, שיכור מהתחת. טוב שהספקתי לגרור אותו אליו לפני שהוא איבד את ההכרה. “אתה חירש או מה?” יום הולדת או לא, לא רציתי לרקוד. ניסיתי להשתחרר ממנו שוב. וכשהוא סירב לשחרר אותי ובתגובה רק הידק את אצבעותיו עוד יותר, הכיתי בזרועו בידי הפנויה. לא שזה עזר. הוא לא היה גבוה הרבה יותר ממני, שביום ממש טוב גירדתי את המטר ושישים מלמטה. ברוחב לעומת זה הוא הכפיל אותי לפחות פי שניים.

לעזאזל איתך ג'ולס. תכננתי לה מוות יצירתי במיוחד כשמצאתי את עצמי נגררת אחריו בכוח לרחבת הריקודים המאולתרת. אחרי כמה צעדים האידיוט עצר, הסתובב אליי וסגר את ידיו סביב מותניי. הרמתי את הידיים בניסיון נוסף להדוף אותו ממני, הוא הצמיד אותי אליו בכוח, והן נכלאו בינינו.

"את יפיפייה." נשימתו המצחינה היכתה בפניי. יכולתי להשתכר רק מאדי האלכוהול שבקעו מפיו. הסטתי את הפנים הרחק ממנו והצלחתי בקושי להתחמק משפתיו. הן אומנם החמיצו את שפתיי, אבל פגעו לי בלחי ומשם החליקו מטה. איחס. צמרמורת של גועל חרשה את גופי כשהרגשתי את לשון הזיקית שלו מלקקת את צווארי. "תוריד את הידיים שלך ממני!" פיתלתי את גופי בניסיון להשתחרר ובעטתי לו ברגל. המחאות שלי לא הזיזו לו. במקום לשחרר אותי הוא החליק את לשונו הדוחה על כתפי והתחיל לנשוך את כתפיית הספגטי של השמלה שלי. "בן זונה!" צעקתי. הדם שאג בעורקי בכעס ועלבון. הוא החזיק אותי כל כך חזק שהרגשתי איך הצלעות שלי חורקות במחאה והתקשיתי לנשום. הוא הרים את ראשו מחזיק בשיניו את רצועת השמלה שלי, מתח אותה כלפי מעלה ושחרר אותה בבת אחת, צוחק צחוק שכורים פרוע. דרכתי לו על הרגל. חזק. ואז הוא עשה זאת שוב. זהו! עד כאן! לא התכוונתי לסבול את המצב הזה יותר.

סובבתי את ראשי בכוונה לנשוך את הזרוע הקרובה אליי ואיבדתי את שיווי משקלי לרגע כשהוא שחרר זרוע אחת מסביבי. האידיוט דחף אותי לאחור, משך בגסות את רצועת השמלה שלי ביחד עם רצועת חזיית הסילקון כלפי מטה וחשף את השד הימני שלי. ההלם שלי התחלף בזעם עיוור כשהוא תפן אותי ומעך את השד שלי בכוח. זה הולך להיגמר מאוד לא נעים. בשבילו!

לקחתי תנופה ועם כל הכוח שהצלחתי לגייס נתתי לו אגרוף שפגש את הלסת שלו בכוח שפוקק את מפרקי האצבעות שלי. הוא ילל בכאב וכשל לאחור ונתן לי בדיוק את המרחב שקיוויתי לו. בעטתי לו בין הרגליים וכשהוא התכופף קדימה לכיווני דחפתי אותו לאחור. כל הגוף שלי רעד כשהסתכלתי על האידיוט שהתקפל על הרצפה והחזיק בשתי הידיים את החביתה שעשיתי מהביצים שלו. "תולעת עלובה," ירקתי. באצבעות רועדות החזרתי את כתפיות השמלה והחזייה שלי למקומן, וכיסיתי את השד החשוף שלי.

מחיאות כפיים רמות נשמעו פתאום מכל עבר. הבטתי סביבי, אנשים עמדו והסתכלו עליי כאילו שהייתי ההצגה הכי טובה

בעיר. היו לנו צופים ואיש מהם לא חשב להתערב. סובבתי אליהם וגם לגבר שעדיין שכב על הרצפה את גבי והתרחקתי. בעיניים צורבות מכעס והשפלה, חטפתי את התיק הקטן שלי שהיה תלוי על מסעד הכסא ליד ליאו, הדייט המעולף וחסר התועלת שלי, העפתי בו מבט מלא גועל וחציתי את החדר לעבר זוג דלתות גדולות שהובילו למרפסת. לא הרשיתי להן לזלוג, לדמעות.

אוויר קריר וצלול קידם את פניי כשיצאתי החוצה וצינן את הלחיים הבוזרות שלי. חוץ ממני וזוג כמעט עירום ששכב על אחת מכורסאות השיזוף והתנשק בלהט, לא היה שם אף אחד. התעלמתי מהזוג הלוהט שגם אם הבחין בי, לא נראה היה שאכפת לו, ופסעתי לצידה השני של המרפסת.

נשענתי על המעקה, נשמתי עמוק וניסיתי להחזיר את עצמי לשליטה.

ירח מלא היה תלוי במרכז שמיים שחורים זרועים במיליוני כוכבים, וצייר פסי כסף על מימי מפרץ פלרמו שנפרש מתחתי. לילה מושלם למשוגעים.

הפולסים של הרעידות שחרשו את גופי מדי פעם הלכו והתמעטו. שנאתי אלימות ועוד יותר שנאתי את מה שקרה לי זמן קצר קודם לכן.

כשלקחתי את קורס ההגנה העצמית לפני שיצאתי לטיול הגדול שלי בעולם, זה היה רק ליתר בטחון. לא חשבתי שאצטרך להשתמש במה שלמדתי כדי לנער מעליי תשומת לב לא רצויה. זה לא קרה לפני כן - המקסימום שחטפתי היה איזו הערה פוגענית כשלמישהו לא באה טוב תשובה שלילית. לא שהבנתי למה הם הרגישו חייבים להגיד את מה שהם אמרו, הנחתי שלחלקם היה אגו נפוח מדי.

כתפיית השמלה שלי נשמטה מכתפי ובאופן אוטומטי החזרתי אותה למקומה. הרטיבות מתחת לאצבעותיי עוררה בי גל של תיעוב. תולעת. איש קטן ו...

“יחסית לבחורה כל כך קטנה יש לך חתיכת ימנית אכזרית.” קול גברי משועשע נשמע מאחוריי וקטע את רצף הקללות השקטות שלי.

אלוהים בבקשה לא, הרמתי את עיניי בתחינה לשמיים. לא עוד נושא כרומזום Y שחושב שיהיה נחמד להשתעשע על חשבוני. רציתי להתעלם ממנו ולהישאר עם הגב אליו, אבל נימת השעשוע בקולו פרטה על המיתר הלא נכון בעצבים שלי.

“אתה חושב שזה מצחיק?”

“או, זה היה מאוד מצחיק.” הוא אמר בקלילות ולא ממש התרשם מהעויינות בקולי. “בחורה קטנטונת מצליחה להפיל בחור פי שניים מהגודל שלה על התחת צורח מכאבים? שאפו. אני מוריד בפנייך את הכובע הוירטואלי שלי.”

תמיד שנאתי שמישהו הזכיר את הגובה שלי. כל שנות ההתבגרות שלי הסתכלתי בקנאה בבנות הכיתה שלי שהתנשאו מעליי והתפללתי לאלוהים שיוסיף לי עוד כמה סנטימטרים. אבל אלוהים, כמו הרבה פעמים בעבר, לא היה פנוי לשמוע את התחנונים שלי. נשארתי הנערה הכי נמוכה בכיתה. נקודה שגם אם השלמתי איתה עדיין הייתה נקודה רגישה מאוד אצלי.

המילה קטנטונת שפשפה בדיוק את הנקודה הזו והעלתה את הכעס שלי בדרגה נוספת. סובבתי אליו את ראשי באיטיות, והופתעתי מכמה הוא היה קרוב אליי.

הוא עמד במרחק של קצת יותר ממטר ממני. חתיך ומאוד גבוה, המוח שלי קטלג באופן אוטומטי. חתיך מדי, תיקנתי את עצמי כשראיתי את חצי החיוך שלו.

“אני עדיין לא מבינה מה היה כל כך מצחיק שם,” סיננתי מבעד לשפתיים חשוקות.

המראה שלו רק הצליח לעצבן אותי עוד יותר והעלה את רמת האנטיגונים שלי כלפי כל נושאי כרומוזום Y באשר הם לגבהים חדשים. נמאס לי כבר מכל הגברים האלה שרק בגלל שהם נראו טוב חשבו שהשמש זורחת להם מהתחת, ושבחורות נוצרו רק לתענוג הפרטי שלהם. הוד חתיכיותו הזוה היה שייך בברור לקטגוריה הזו.

גם כשהמחשבות הלא כל כך מחמיאות עליו טסו במוחי ידעתי שהשיפוט שלי לא הוגן, אבל הכעס שעדיין פעם בעורקיי בשצף, והסלידה שהרגשתי באותו הרגע למין הגברי בכללותו, היו תירוץ טוב מספיק מבחינתי.

“לא אמרתי לרגע שמה שהוא עשה היה בסדר, או מצחיק. הייתי בדיוק בדרך לשחרר אותך ממנו כשראיתי אותך שולפת את התרגיל המבריק שלך עליו, ומפילה אותו על התחת העלוב שלו. רק שתדעי שהוא חטף ממני בעיטה גם כן, ואם זה יגרום לך להרגיש יותר טוב אני מוכן לחזור לשם ולבעוט בו שוב בשבילך.” למרות רצוני חייכתי. העובדה שהוא בעט בחזיר גרמה לחלק הנקמני שבי לשפשף ידיים בהנאה.

ניסיתי להוציא מהתיק שלי אריזת מגבונים לחים וזרם חלף מכף ידי לעבר הכתף שלי. "אאוץ", מלמלתי. הכאב שיתק אותי לרגע.

ידעתי שהיד שלי נפגעה ברגע שהיא פגשה את הסנטר של התולעת. מבחינתי זה היה מחיר קטן לשלם. נשכתי את שפתיי, התעלמתי מהכאב בידי והוצאתי את החבילה. משכתי ממנה כמה מגבונים והתחלתי לשפשף באכזריות את כתפי.

לפחות לא שברתי את היד. המשכתי לשפשף את הכתף שלי וניסיתי להיפטר עד כמה שאפשר משרידי הרוק של התולעת. הרגשתי מזוהמת.

ניסיתי למשוך עוד מגבונים מהחבילה, אבל הסתבר לי שרוקנתי אותה.

"נגמר לך המגבונים", הבחור ציין ביובש, "חוץ מזה", הוא רכן אליי, משך את האריזה הריקה מידי והניח אותה ליד ערימת הפסולת שיצרתי על המעקה. "אני חושב שאת כבר מספיק נקייה. אין טעם להמשיך להתעלל בצוואר שלך."

גם מקלחת של שעה במים רותחים לא תשטוף ממני את הזוהמה. הייתי גמורה. הרעידות בגופי פסקו כבר וגל האדרנלין שרכבתי עליו התפוגג לו והשאיר אותי מותשת.

שמעתי אותו מקליד משהו בטלפון הנייד שלו ונזכרתי שהייתי צריכה למצוא את ג'ולס. לא התחשק לי לחזור למסיבה ולחפש אותה בין עשרות החוגגים שם, ולא ראיתי את עצמי פותחת דלת אחר דלת בבית הענק בניסיון למצוא אותה. רק המחשבה על שלל המצבים המביכים שידעתי שללא ספק אתקל בהם הרתיעה אותי. הוצאתי את הטלפון הנייד שלי מהתיק. שעון המסך הראה שהשעה קצת לפני שלוש לפנות בוקר. הקלדתי לג'ולס הודעה מהירה, אספתי את המגבונים הלחים המשומשים, שמתתי אותם בתיק שלי וצנחתי על אחת הספות שהיו פזורות מסביבי. את הטלפון שלי הנחתי על שולחן קטן ליד כדי שלא אחמיץ את ההודעה שקיוויתי לקבל ממנה במהרה.

"דומיניק!" קול גברי רעם מפתח הדלת.

"אני כאן אלכס." הבחור שהיה עדיין שעון על המעקה ליד והסתכל על מעשיו בעניין, הזדקף.

העיניים שלי נפקחו לרווחה בתדהמה כשראיתי את הענק שהתקרב אלינו באיטיות כשהוא מחזיק חבילה קטנה בידו. "תתחפז", הוא נהם לכיוון הזוג כשעבר לידם.

הנהמה המפחידה הקפיצה אותם מהספה. צפיתי בהם בשעשוע כשהם התלכשו במהירות מבוהלת בדרכם אל הדלת, כאילו הרוצח מהסרט הצעקה רדף אחריהם כשסכין נוטפת דם שלופה בידו. לא שהאשמתי אותם, האיש היה פשוט מפחיד. ענק ובנוי כמו חבית.

"תודה." דומיניק לקח ממנו את החבילה. "התחלת לפזר את החגיגה?"

"כן. זרקתי את הביצים הכואבות של בן הדודה שלך במיטה שלו ואמרתי לכל מי שנמצא למטה להתחיל להתחפף." הענק ענה באנגלית שוטפת במבטא רוסי כבד.

אלא אם כן יש עוד בחור שבעטו לו בביצים, דומיניק הזה היה הבן דודה של הבחור שתקף אותי. רציתי להתעצבן עליו ולא ממש הצלחתי. הוא לא אשם שבן הדודה שלו תולעת.

"נזמין להם מוניות," דומיניק פסק. "אף מסטול לא עולה על ההגה. אני לא רוצה אף מוות מתאונה על המצפון שלי. אם הם לא יודעים איפה הם גרים שיזרקו אותם בתאטרון מאסימו. שישנו על המדרגות מצדי וימצאו בעצמם בבוקר את הדרך הביתה."

"הבית במצב קטסטרופה. דודה שלך תחטוף התקף לב כשהיא תחזור." הענק גיחך.

"נזמין גם חברת ניקיון. שיעבדו כל הלילה וינקו את כל הטינופת. אני לא רוצה לתת לה עוד סיבה לנסות להרוג אותי. הרשימה שלה כבר מספיק ארוכה גם ככה."

"קחי," דומיניק התקרב אליי והושיט לי את החבילה שהחזיק. "קרח ליד שלך."

"תודה." לקחתי את החבילה, עטפתי את כף ידי במגבת שבתוכה הייתה שקית עם קוביות קרח, וניסיתי לקשור את המגבת סביבה. נהמתי בתסכול כשלא הצלחתי. דומיניק שהבחין בכך התיישב על השולחן מולי, לקח ממני את המגבת ותוך כדי דיבור עם אלכס הניח את היד שלי על ירכו וקשר אותה בייעילות סביב כף ידי שפעמה מכאב. הקרירות המבורכת הקלה על הכאב כמעט מיד.

"איזה ערב סידרת לנו." הענק שפשף את פניו בתסכול. "יכולתי להיות עכשיו במיטה עם מישהי ובמקום זה אני כאן, שומר על חבורת מטומטמים בני עשרים. תזכיר לי לא לבוא איתך בפעם הבאה שאתה מבטיח הבטחות לדודה שלך."

"אני מבטיח לך שתבוא גם בפעם הבאה." דומיניק קם מהשולחן בחיוך.

"לא מצחיק. תנסה עם הקסמים שלך למצוא חברת ניקיון שתבוא עכשיו. אני הולך לעשות סיבוב למעלה."
"תבדוק גם שאין לנו כל מיני שפוכים מזדיינים באיזו פינה."
"בלאט, אנחנו לא נצא מפה לפני חמש. אתה חייב לי אחי, ביג טיים..." קולותיהם נמוגו כשהם התרחקו ממני לכיוון דלת המרפסת, נעלמו דרכה וסגרו אותה אחריהם.
היצתי לכיוון הנייד שלי כדי לבדוק אם ג'ולס ענתה כבר. לא הייתה כל הודעה ממנה. שלחתי לה הודעה נוספת וגם למריו בתקווה שאחד מהם לפחות יראה אותה.
חוסר האחריות של ג'ולס היה משהו שהתרגלתי אליו כבר. קיוויתי בגיחוך שהיא תספיק לרדת למטה לפני שהענק יפתח את הדלת ויתפוס אותה ואת מריו עם המכנסיים למטה.
השענתי את הראש לאחור ועצמתי את עיניי בעייפות. פקחתי אותן שוב רק כששמעתי את דלת המרפסת נפתחת. באור הקלוש שהגיע מכמה מנורות שדלקו בפינות המרפסת זיהיתי את הדמות שהתקרבה אליי. דומיניק התיישב על השולחן מולי והושיט לי בקבוק מים.

"תודה," אמרתי ולקחתי את הבקבוק.

"הבאתי לך גם את אלה."

בכף ידו הפתוחה היו שתי גלולות. בחנתי אותן בחשדנות.
"מה זה?" שאלתי.

"אדוויל," הוא השיב בעוקצנות. "חשבתי שזה יכול לעזור עם הכאבים שלך. ורק שיהיה ברור, אני לא צריך כדורים מזויינים כדי להכניס בחורה למיטה שלי אם זה מה שעבר במוח החשדני שלך."

סומק מבוכה הרתיח את פניי. הוא רק ניסה לעזור, ובמוח החשדן שלי הפכתי אותו לאנס פוטנציאלי.

"תודה," מלמלתי ולקחתי ממנו את הגלולות. פקק הבקבוק נפתח בקלות, מישוהו כבר פתח אותו עבורי. שמתתי את הגלולות על הלשון ובלעתי אותן. תחת עיניו הבוחנות רוקנתי את בקבוק המים. חוץ מאלכוהול לא היה שום דבר במסיבה המסריחה הזאת.
"לא שמת לב שהבקבוק היה כבר פתוח," הוא העיר כשהנחתי את הבקבוק הריק על השולחן ליד ירכו.

"אני מתנצלת. מה שקרה קודם עם בן הדודה שלך..."

"אם זה שווה משהו אני מתנצל בשמו. מה שהוא עשה לא היה במקום, אבל אל תתני לשטות הזו לקלקל לך את מצב הרוח. הוא לא יותר מילד שיכור ואת בחורה יפיפיה."

"שטות? אתה קורא לניסיון להפשיט אותי שטות?" אלוהים,
איפה היו האמהות שלכם כשגדלתם? "זו איזו מין אחרות גברים
דבילית שגורמת לך לקפוץ ולהגן על האידיוט שניסה לאנוס אותי
בתירוץ שהוא שיכור?"

"אני לא מגן עליו, בסך הכול ציינתי עובדה. הוא שיכור ואת
יפיפייה." החיוך שהוא הבזיק אליי הפך את פניו לשובבות
ונעריות, עידן את הקווים הנוקשים של פניו וכמעט הצליח לבלבל
אותי. רק כמעט.

"אז תן לי לראות אם הבנתי אותך נכון. אתה חתיך הורס, זה
אומר שכל אישה יכולה לגעת בך, לגרור אותך בניגוד לרצונך
לרקוד ולנסות להפשיט אותך?"

"את חושבת שאני חתיך?" החיוך שלו התרחב.
אוי, נו באמת. עם פנים כמו שלו ועם גוף שכאילו יצא מעלונן
פרסומת של חדרי כושר? "לא ענית לי על השאלה." הזכרתי לו.
"גם את לא."

"מנסה לדוג מחמאות? אני בטוחה שאתה מסתכל על עצמך
יום במראה. ועדיין לא ענית לי על השאלה."
"כבר שכחתי מה שאלת. אני יותר מדי עסוק בלהסתכל עלייך.
את חתיכת הסחת דעת מדהימה."

חלקלק. מאוד חלקלק ופולרטטן. למרות רצוני גיליתי
שהתחלתי ליהנות מהשיחה, אבל לא התכוונתי לתת למחמאות
שלו לעלות לי לראש. "אז תרשה לי להזכיר לך," התעקשתי.
"אתה מוכן שאישה שאתה לא מכיר תגרור אותך בניגוד לרצונך
לרקוד. שהידיים שלה ישוטטו עליך ושהיא תנסה להפשיט אותך
בכוח?"

"מה קרה לחתיך ההורס?"
"הוא הלך," אמרתי בחיוך. "במקומו הגיע המעצבן."
"התשובה לשאלה שלך היא לא. במחשבה שנייה..." הוא
היטה את ראשו. "יש לזה יתרונות, לא כל אישה, תלוי מי... אם זו
היית את..." העיניים שלו ננעצו בי בכוונה ברורה ונצנצו בחיוך
מתגרה.

בן זונה! מישוהו צריך ללמד אותו לקח.
לא היה לי מושג איזה שד נכנס בי ומאיפה בדיוק הוא צץ.
מישהי שהייתה לגמרי לא אני השתלטה עליי, נטלה את הפיקוד
מידי ועשתה את מה שמעולם לא העזתי לעשות בחיי. הטייתי את
ראשי ומדדתי אותו בעיניי מלמעלה למטה בכוונות. כמו שגברים
מסתכלים על נשים מדי פעם וגורמים להן להרגיש לא בנוח.

הוא באמת חתיך על. שערו הכהה והסמיך סורק הצידה ונפל ברישול על מצחו. פניו היו שזופות מנשיקות שמש. אף ישר התנשא מעל שפתיים מסותתות ומתחת לעיניים בהירות. נעצתי את עיניי בשפתיו, ופתאום כאילו משום מקום ראיתי בדמיוני את שפתיו מטיילות על עורי החשוף. טמפרטורת הגוף שלי זינקה וחום בלתי מוכר התחיל להתפשט בגופי. המשחק שהתחלתי בו כבר לא היה משחק. מישהו שינה את החוקים בלי להגיד לי.

מבזהלת מהתחושות הזרות הרמתי את מבטי במהירות אל עיניו. עיניים בהירות מדהימות ביופיון החזירו לי מבט. באור הדל לא יכולתי לקבוע אם הן היו ירוקות, או כחולות. נשימתי התקצרה כשבחייתי בהן שבוייה בדמיון שהיה זר לי. משהו קרה לי, משהו שלא הייתי בטוחה אם הוא טוב או רע. הדופק שלי כאוטי ומהיר הלם בבית החזה שלי.

כמו מטומטמת התעלמתי מקריאות המוח שלי להיזהר ולהפסיק מיד את מה שזה לא היה. כמו מטומטמת נתתי לשד הלא מוכר שהשתלט עליי להמשיך במשחק שיצא לגמרי משליטתי. ליקקתי את שפתיי שהתייבשו פתאום ושמעתי את השד מדבר במקומי, "אולי... תלוי מי..."

ריח נקי של סבון מעורב בריח קלוש של זיעה גברית הציף את נחיריי כשהוא רכן אליי. ידיו החליקו בעדינות על זרועותיי לכל אורכן. אגודליו ליטפו את צווארי והתעכבו על נקודת הדופק שפעמה בו בטירוף. אצבעותיו חמקו מתחת לרעמת שערי הכבדה וליטפו את עורפי בעדינות ועורי הסתמרר תחת חומן. הוא חפן את פניי והיטה את ראשי לאחור.

צפיתי כמהופנטת בשפתיו מתקרבות אליי. השפתיים שלנו ריחפו במרחק לחישה, נוגעות לא נוגעות. נשימתו הנקייה ליטפה את פניי והאוויר בינינו נמלא ברחש כשנשמנו זה את זה. לא ידעתי לבטח מי מאיתנו עשה את התנועה שסגרה את המרחק בינינו, אבל פתאום היינו צמודים.

הנשיקה שהחלה במגע עדין הפכה באחת לפרועה ומשולחת רסן כששפתי נענו לליטוף המשדל של לשונו ונפשקו. אנקת עונג נמלטה מגרוני כשלשונו ליטפה בחושניות את לשוני ושלחה אגרוף של חום אל בין רגליי.

ידיי התרוממו כאילו מעצמן ומשכו אותו קרוב יותר אליי. חשתי את ויברציות הנהמה שלו בתוך פי כשהוא נענה לי ודחק

אותי לאחור עד שנשכבתי על הגב. גופו ריחף מעל גופי לשברירי שנייה ואז הוא מעך את גופי תחתיו והעמיק את הנשיקה. ערפל כיסה את המוח שלי ולא חשבתי על כלום. התחושות בגופי היו חדשות לי והממו את חושיי בעוצמתן ורציתי מהן עוד. לא רציתי להפסיק ולא רציתי שהוא יפסיק. העכבות שלי נעלמו. דחפתי את ידי מתחת לחולצה שלו וליטפתי את שרירי גבו שנרעדו תחת אצבעותיי. לא הבנתי מה קרה לי ולא היה אכפת לי. זה כל כך נעים.

ידו ליטפה אותי לאורך כל גופי ורגלו נדחקה בין רגליי ופישיקה אותן. הרגשתי את איברו הנוקשה נצמד אליי והחום בין רגליי התגבר לבעירה בלתי נשלטת.

“דומיניק! תוציא את הזין שלך מאיפה שהוא לא נמצא ותבוא עכשיו. אני צריך אותך כאן!”

הקול הרועם פיזר באחת את הערפל ממוחי והקפיא את ידי מתחת לחולצתו. דומיניק הרים את ראשו בקללה חרישית ולאחר מכן חזר והצמיד את שפתיו לעורי כאילו לא שמע דבר. אבל עליי המילים הוולגריות פעלו כמו מקלחת מים קרים.

ההבנה שהייתי שכובה מתחת לגבר שעד לפני עשר דקות לא ידעתי איך קוראים לו - ושהוא לא ידע אפילו את שמי - חדרה למוחי באיטיות וזעזעה אותי. כנשוכת נחש שלפתי את ידי במהירות מתחת לחולצה שלו ודחפתי אותו ממני.

“תפסיק ותרד ממני,” דרשתי בלחשה.

דומיניק הרים את ראשו והסתכל מטה אליי במבט לא ממש ממוקד. נשימתו המאומצת ליטפה את פניי במשך שניות ארוכות עד שהוא לקח נשימה עמוקה והתגלגל ממני.

התרוםמתי לישיבה והוא חזר לשבת על השולחן. השמלה שלי הופשלה בידי כמעט עד מותניי. משכתי אותה וכיסיתי את ירכיי החשופות. יכולתי לחוש במבטו עליי, אבל סירבתי לפגוש בעיניו.

רציתי להאשים אותו בכל מה שקרה, אבל לא יכולתי. הייתי שותפה מלאה ופעילה לכל מה שקרה בינינו. הוא לא עשה לי שום דבר שלא רציתי שהוא יעשה. לא יכולתי גם להתכחש לעובדה שרציתי סקס פרוע ומזיע איתו.

עם גבר שלא הכרתי!

לא ידעתי מה זעזע אותי יותר. זה שבפעם הראשונה בעשרים ואחת שנותיי הרשיתי לגבר לגעת בי כך, או הידיעה שחלק ממני

עדיין רצה אותו. את משקלו עליי, את שפתיו על עורי ואותו בתוכי.

זר מוחלט במרפסת פתוחה שרק קיר הפריד בינה לבין עשרות אנשים חוגגים.

איך לעזאזל הרשיתי לזה לקרות?

"אם את מצפה להתנצלות זה לא יקרה." קולו הצרוד קטע את מערבולת ההלקאה העצמית שלי. "את רצית את זה בדיוק כמוני ואם אלכס לא היה מופיע..."

"בניגוד למה שאתה חושב סטוצים זה לא הקטע שלי," כעסתי על עצמי והוצאתי את זה עליו. הייתי מצליחה להפסיק את הטירוף הזה בזמן, לא?

"אני יודע. הסתכלתי עלייך הערב. אני חייב להודות שלמרות הביצים הכחולות, היה כיף לגלות שמתחת לקרח מתחבא זיקוק שמחכה להתפוצץ."
"הסתכלת עליי?"

"אין כאן גבר שהכל אצלו עובד כמו שצריך שלא הסתכל עלייך."

נאלמתי נוכח הבוטות שלו. האינסטינקטים שלי דחקו בי לקום ולהתרחק ממנו וזה בדיוק מה שעשיתי. בלי להביט בו אספתי את התיק שלי וקמתי. על רגליים רועדות מעט התחלתי ללכת לכיוון הדלת.

"בורחת?" הוא היה במרחק צעד אחד אחריי.

"לא. מיציתי את הקטע איתך ועם המסיבה הזאת. אני רוצה ללכת הביתה."

"אם זה מה שנוח לך לספר לעצמך." הוא פתח עבורי את הדלת. כשעברתי דרכה זרועי התחככה בזרועו וניצוצות של מודעות עפו שוב בינינו. ידו, מיכוות אש על מרפקי, עצרה אותי. "אני נותן לך לברוח הפעם," נשימתו ליטפה את אוזני בלחש, "אבל אנחנו עוד ניפגש."

"זה איום?" הבטתי בו וגיליתי שלעניינים הגדולות שהיו נעוצות בי היה צבע כחול מדהים.

"לא, רק הבטחה. אנחנו נסיים את מה שהתחלנו. היום, מחר, שבוע הבא..."

כל הכעס שלי כלפי עצמי, האשמה, המבוכה והבלבול התנקזו בבת אחת לכיוונו. הביטחון הלעגני שלו הציף את מוחי בדם והתחשק לי למחות את החיך היודע והמעצבן שלו בסטירה. "בחלומות שלך." משכתי את מרפקי מידו בכוח.

”גם שלך,“ הוא אמר את המילה האחרונה.
”חזיר שחצן עם אגו בגודל של סמיטריילר,“ מלמלתי
שחציתי את החדר הגדול לכיוון הכללי שהשארתי בו את ליאו.
ממש לפני שהגעתי אליו קלטתי את ג'ולס בין ים האנשים ושיניתי
כיוון לעברה. שמריו ידאג לליאו, הוא היה החבר שלו לא שלי.
לפתע המוזיקה הרועשת פסקה. מחרב המסיבה, אלכס, בטח
ניתק להם את החשמל.
ג'ולס ראתה אותי וסגרה את המרחק בינינו במהירות. ”איפה
היית? חיפשנו אותך.“
”לא אני נעלמתי לפני שעה.“
”את מאמינה שהם מפרקים את המסיבה?“ ג'ולס התעלמה
מהעקיצה שלי. ”איזה מקרר פתח את הדלת בדיוק כשאני ומריו
הגענו לחלק המעניין וזרק אותנו החוצה.“
”איפה מריו?“ מתתי כבר לעוף משם.
”הלך לחפש את ליאו. הוא אמר לי לחכות להם בכניסה.“
נדחקנו בין הגופים המיוזעים שעשו את דרכם החוצה. הנהנתי
מדי פעם ללהג הבלתי פוסק של ג'ולס. לא ממש הקשבתי לה,
אבל שמחתי על הסחת הדעת.
צעד אחד לפני שהייתי מחוץ לדלת הכניסה הענקית לא
עמדתי בפיתוי. מתחתי את צווארי והבטתי לאחור, לעבר הדלת
שהובילה למרפסת. הוא כצפוי, כבר לא היה שם.
בו ברגע החלטתי לקבור את הערב הזה על כל מה שקרה בו
ולשכוח מדומיניק ולא לדבר עליו לעולם. לכל בחורה יש את
הזכות לעשות לפחות טעות אחת מטופשת בחייה.
דומיניק - ומה שהתחולל בינינו לדקות ספורות, כשהייתי
מישהי אחרת - היה הטעות שלי.

לקניית עותק בפורמט דיגיטלי
<https://did.li/d4SfT>